Rok 1914.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część IX. — Wydana i rozesłana dnia 27. stycznia 1914.

21.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 25. stycznia 1914,

dotyczące kancelaryjnego personalu pomocniczego przy państwowych władzach, urzędach i zakładach.

Postanowienia ogólne.

Artykuł I.

(1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. lutego 1914.

(2) Równocześnie znosi się:

a) o ile w myśl postanowień przejściowych niniejszego rozporządzenia także nadal stosować nie należy statutów Zakładu zaopatrzenia: rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 145, i z dnia 15. lipca 1906, Dz. u. p. Nr. 141, artykuł I. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 23. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 88, i rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 24. listopada 1908, Dz. u. p. Nr. 236,

b) rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 3. czerwca 1913, Dz. u. p. Nr. 107.

Artykuł II.

(1) W rachunkowej, tudzież kancelaryjnej i manipulacyjnej służbie władz, urzędów i zakładów państwowych zajęci są oprócz urzędników:

a) oficyanci kancelaryjni (starsi oficyanci kancelaryjni),

b) pomocnicy kancelaryjni.

(2) Przepisy, odnoszące się do innych grup funkcyonaryuszy, jakoto ekspedyentów kancelaryjnych, pomocników kancelaryjnych, oficyantek kolejowych, manipulantek, dyurnistów i innych funkcyonaryuszy c. k. austryackich kolei państwowych, oficyantów pocztowych i aspirantów pocztowych itp., nie zostają naruszone niniejszem rozporządzeniem.

Artykuł III.

W następnych postanowieniach rozumie się pod mianem „oficyanci kancelaryjni“ („starsi oficyanci kancelaryjni“) i „pomocnicy kancelaryjni“ tak męskich jakoteż żeńskich funkcyonaryuszy, o ile w poszczególnych postanowieniach nie ma wyłącznie mowy o osobach jednej lub drugiej płci.

Artykuł IV.

(1) Od dnia 1. lipca 1915 przyznaje się uprawnionym podoficerom prawo do każdej drugiej obsadzić się mającej posady oficyanta kancelaryjnego.

(2) Bliższe postanowienia wyda się w swoim czasie.

Dział pierwszy.

(Oficyanci kancelaryjni).

Rozdział I.

Stosunek służbowy.

§ 1.

Nadanie posady.

(1) Do nadania posady oficyantom kancelaryjnym i do ich stosunku służbowego odnoszą się w ogólności postanowienia I. rozdziału niniejszego rozporządzenia. Do sądowych oficyantów kancelaryjnych odnoszą się ponadto postanowienia ustawy o organizacyi sądów z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 217, o pomocnikach kancelaryjnych za stałą płacą.

(2) Posady oficyantów kancelaryjnych nie są według stałego systemu przywiązane do pewnych władz lub urzędów, lecz mogą być obsadzane w obrębie odnośnego obszaru administracyjnego pewnego działu służby wedle zachodzącej potrzeby.

§ 2.

Wymogi ogólne.

(1) Ogólne warunki nadania posady oficyanta kancelaryjnego są następujące:

1. obywatelstwo austryackie;

2. nieposzlakowane życie;

3. wiek niżej 40 lat;

4. zdatność fizyczna i zupełna zdolność do służby;

5. znajomość języków, pisania na maszynie i stenografii, o ile tego służba wymaga;

6. wykształcenie szkół ludowych;

7. przynajmniej trzyletnia zadowalniająca służba przy państwowych władzach, urzędach lub zakładach jako całkowicie, to jest przez cały normalny czas trwania godzin urzędowych zatrudniony pomocnik kancelaryjny. To trzylecie oblicza się wedle postanowień § 12.;

8. dla kandydatów płci żeńskiej ponadto stan wolny lub wdowi i bezdzietność.

(2) Postanowienie punktu 6. nie ma zastosowania do pomocników kancelaryjnych, zatrudnionych już przy wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 3.

Powody wykluczenia.

(1) Od uzyskania posady oficyanta kancelaryjnego wykluczony jest ten, kto z powodu zbrodni lub innej karygodnej czynności, popełnionej z chęci zysku albo przeciw obyczajności publicznej, został sądownie zasądzony lub też za karę ze służby państwowej wydalony.

(2) Nie wolno nadać posady oficyantowi kancelaryjnemu, któryby wskutek tego wszedł w stosunek służbowego podporządkowania albo kontroli do jakiejś osoby, z którą w linii wstępnej lub zstępnej albo też bocznej aż do trzeciego stopnia jest spokrewniony lub spowinowacony, albo też z którą łączy go stosunek rodziców przysposobicieli lub wychowawców.

(3) Okoliczności później zaszłe, które taki stosunek wytworzyły, należy bezzwłocznie podać do wiadomości przełożonej władzy, która ma przedsięwziąć potrzebne zmiany w przydzieleniu do służby.

(4) Pomocnicy kancelaryjni, którzy otrzymują pobory spoczynkowe, mogą być tylko wtedy mianowani oficyantami kancelaryjnymi, jeżeli na czas ich mianowania zrzekną się tych poborów.

§ 4.

Wyjątki od postanowień §§ 2. i 3.

Na wyjątki od postanowień § 2., l. 2., 3., 6., 8., i § 3., ustęp 1. do 3., może zezwolić właściwa władza centralna tylko w wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie.

§ 5.

Aspiranci.

(1) Oficyantami kancelaryjnymi mianuje się z reguły takich pomocników kancelaryjnych, którzy w czasie obsadzenia opróżnionych posad oficyantów kancelaryjnych zajęci są przy jakiejś państwowej władzy (urzędzie, zakładzie) dotyczącego obszaru administracyjnego pewnego działu służby.

(2) Oficyantami kancelaryjnymi mogą jednakowoż także być mianowani oficyanci i pomocnicy kancelaryjni innego obszaru administracyjnego tego samego działu służby, lub takie osoby, które dawniej w jednym z tych charakterów służyli w którejś państwowej władzy (urzędzie, zakładzie), po dopełnieniu ogólnych warunków przyjęcia (§ 2.).

(3) Byli oficyanci kancelaryjni, którzy z powodu dłużej trwającej niezdolności do służby lub innej przeszkody w pełnieniu służby, posady utracili (§§ 31. i 33.), mają przy odpowiedniem nadawaniu się pierwszeństwo przed innymi współubiegającymi się przy obsadzaniu posad oficyantów kancelaryjnych tego obszaru administracyjnego pewnego działu służby, do którego na ostatku jako oficyanci kancelaryjni

należeli, o ile w ciągu trzech miesięcy po odzyskaniu zdolności do służby lub usunięciu przeszkody w pełnieniu służby zgłoszą swe ubieganie się w przepisany sposób.

§ 6.

Postępowanie przy nadaniu posady.

(1) Oficyantów kancelaryjnych mianuje się bez rozpisywania konkursu, na podstawie zapisków ubiegających się o posady oficyantów kancelaryjnych, prowadzonych przez właściwą władzę.

(2) Do mianowania oficyantów kancelaryjnych powołane są prócz władz centralnych tylko podlegające tymże bezpośrednio władze (urzędy, zakłady), względnie ich naczelnictwa i to z reguły te, którym w odnośnym obszarze administracyjnym pewnego działu służby przysługuje prawo mianowania urzędników kancelaryjnych XI. klasy rangi.

(3) Przy mianowaniu otrzymuje oficyant kancelaryjny oprócz jednego egzemplarza niniejszego rozporządzenia, pisemne wygotowanie (dokument ustanowienia), w którym powołać się należy na niniejsze rozporządzenie a także na rozporządzenie szczególne, obowiązujące w dotyczącej gałęzi służby, tudzież wymienić władzę służbową (urząd, zakład), policzalny czas służby (§ 12.), wysokość poborów (§§ 8., 10., 11.), chwilę, od której pobory biedz zaczynają (§ 13.), i obowiązek uiszczenia należytości od nadania posady (§ 14., l. 5.) jakoteż wkładek emerytalnych. Dokument ten stanowić ma dowód prawno-prywatnej umowy służbowej, przez którego przyjęcie oficyant kancelaryjny poddaje się wszystkim postanowieniom niniejszego rozporządzenia.

(4) Ten kontrakt służbowy staje się prawnie skutecznym z chwilą rozpoczęcia służby.

(5) W razie mianowania kandydata, nie będącego w czynnej służbie lub zatrudnionego u innej władzy, oznaczyć należy w dokumencie przyjęcia także termin rozpoczęcia służby, którego przekroczenie pociągnęłoby za sobą odwołanie przyjęcia, a o ile chodzi o ponowne przyjęcie oficyanta kancelaryjnego, pobierającego emeryturę, także utratę prawa do zaopatrzenia (§§ 23. i 53.).

§ 7.

Przydzielenie do służby i przeniesienie.

(1) Pomocników kancelaryjnych należy przy mianowaniu oficyantami kancelaryjnymi z reguły przydzielić do służby we władzy (urzędzie, zakładzie) w tem miejscu, gdzie zatrudnieni byli jako pomocnicy kancelaryjni.

(2) Oficyantów kancelaryjnych można przenosić na ich prośbę albo też z urzędu.

§ 8.

Pobory w ogólności.

(1) Oficyanci kancelaryjni otrzymują pobory roczne, płatne w ratach miesięcznych. Pobory te ustalone są wedle klas miejscowości, odpowiadających klasom dodatków aktywalnych urzędników państwowych, i stopniują się w każdej klasie miejscowości wedle czasu policzalnej służby.

(2) Normalne pobory roczne oficyantów kancelaryjnych wynoszą:

Klasa starszeństwa służbowego	Gdy czas służby wynosi	W Wiedniu	W miejscowościach I.	II.	III.	IV.
			klasy dodatków aktywalnych			
		k o r o n				
I	ponad 3 do 6 lat	1.450	1.360	1.270	1.180	1.100
II	„ 6 „ 9 „	1.600	1.500	1.400	1.320	1.250
III	„ 9 „ 12 „	1.750	1.650	1.550	1.450	1.350
IV	„ 12 „ 15 „	1.900	1.800	1.700	1.600	1.500
V	„ 15 „ 18 „	2.050	1.950	1.850	1.750	1.650
VI	„ 18 „ 21 „	2.200	2.100	2.000	1.900	1.800
VII	„ 21 „ 24 „	2.350	2.250	2.150	2.050	1.950
VIII	„ 24 „ 27 „	2.500	2.400	2.300	2.200	2.100
IX	„ 27 „ 30 „	2.650	2.550	2.450	2.350	2.250
X	ponad 30 lat	2.800	2.700	2.600	2.500	2.400

(3) Normalne pobory roczne oficyantek kancelaryjnych wynoszą:

Klasa starszeństwa służbowego	Gdy czas służby wynosi	W Wiedniu	W miejscowościach I.	II.	III.	IV.
			klasy dodatków aktywalnych			
		k o r o n				
I	ponad 3 do 6 lat	1.400	1.320	1.240	1.170	1.100
II	„ 6 „ 9 „	1.500	1.420	1.340	1.260	1.180
III	„ 9 „ 12 „	1.600	1.520	1.440	1.350	1.270
IV	„ 12 „ 15 „	1.720	1.640	1.550	1.460	1.380
V	„ 15 „ 18 „	1.840	1.760	1.670	1.580	1.500
VI	„ 18 „ 21 „	1.960	1.880	1.790	1.700	1.620
VII	„ 21 „ 24 „	2.080	2.000	1.910	1.820	1.740
VIII	„ 24 „ 27 „	2.200	2.120	2.030	1.940	1.860
IX	„ 27 „ 30 „	2.320	2.240	2.150	2.060	1.980
X	ponad 30 lat	2.440	2.360	2.270	2.180	2.100

(4) Z pominięciem przypadków, określonych w §§ 10. i 11., pobory wyższe od wyżej ustanowionych przyznać może tylko właściwa władza centralna w porozumieniu z Ministerstwem skarbu.

§ 9.

Tytuł.

Od wstąpienia do VI. klasy starszeństwa służbowego noszą oficyanci kancelaryjni nazwę służbową „starszy oficyant kancelaryjny (starsza oficyantka kancelaryjna)“.

§ 10.

Szczególne pobory.

(1) Pewnej części oficyantów kancelaryjnych mogą być przyznane za wyżej kwalifikowane czynności urzędowe, zamiast poborów, przypadających wedle § 8., pobory ustanowione dla bezpośrednio wyższej klasy starszeństwa służbowego.

(2) Jeżeli oficyant kancelaryjny jest już w najwyższej klasie starszeństwa służbowego, podwyższają się pobory roczne u oficyanta kancelaryjnego o 150 K, u oficyantki kancelaryjnej o 120 K.

§ 11.

Przyznanie wyższych poborów początkowych.

Gdyby pobory początkowe oficyanta kancelaryjnego, obliczone stosownie do powyższych postanowień, nie dochodziły do kwoty, jaką tenże pobierał przedtem tytułem wynagrodzenia jako pomocnik kancelaryjny, z wyłączeniem wszelkich należytości pobocznych (jako to wynagrodzenia za pracę w godzinach pozasłużbowych, remuneracyi, wsparć, chodowego i strawnego itd.), należy mu pobory, jakie osiągnął przed zamianowaniem go oficyantem kancelaryjnym (bez należytości ubocznych) tak długo zostawić, dopóki z tytułu starszeństwa służbowego (§§ 8. i 10.) nie nabędzie prawa do wyższych normalnych poborów.

§ 12.

Czas służby policzalny przy wymiarze poborów.

(1) Przy wymiarze poborów policzalny jest cały bez przerwy odbyty czas służby w charakterze całkowicie zatrudnionego (§ 2., l. 7.) pomocnika kancelaryjnego, jakoteż w charakterze oficyanta kancelaryjnego przy władzach, urzędach lub zakładach państwowych.

(2) Wyjątek zachodzi tylko o tyle, że nieuwzględnione zostaną te okresy czasu, w czasie których oficyant kancelaryjny był zawieszony w służbie (§ 28.), a potem uległ karze dyscyplinarnej, albo orzeczeniem dyscyplinarnem wyłączony został od posunięcia do wyższych stopni wynagrodzenia, lub też przeniesiony został do bezpośrednio niższego stopnia wynagrodzenia (§ 24.).

(3) W razie zajścia przerw w czasie służby policza się te okresy służby, które:

a) wynoszą z osobna najmniej sześć miesięcy i

b) przez kandydata przed zamianowaniem go oficyantem kancelaryjnym w przepisanej w tym celu formie zostaną zgłoszone i w przeciągu pierwszego roku po zamianowaniu wykazane.

(4) Jeżeli oficyant kancelaryjny lub pomocnik kancelaryjny po rozwiązaniu swego poprzedniego stosunku służbowego przyjęty zostanie na nowo do

jakiejś państwowej władzy (urzędu, zakładu) jako oficyant kancelaryjny albo pomocnik kancelaryjny, to czas obu tych następujących po sobie zatrudnień służbowych, choćby nawet każde z nich trwało krócej niż 6 miesięcy, uważać należy w takim razie za nieprzerwany czas służby, jeżeli dotyczące czasokresy następują albo bezpośrednio po sobie, albo też jeśli oba zatrudnienia służbowe oddzielone są od siebie najwyżej trzema dniami.

(5) Czas, który upłynął między dwoma policzalnemi zatrudnieniami służbowemi, będzie doliczony do policzalnego czasu służby, jeżeli nie przekracza 3 dni.

§ 13.

Płatność, asygnowanie i wstrzymywanie poborów.

(1) Pobory oficyantów kancelaryjnych wypłaca się pierwszego dnia każdego miesiąca z góry a zaasygnować je należy z pierwszym dniem tego miesiąca, który następuje po rozpoczęciu służby. Jeżeli przeniesienie powoduje zmianę poborów, należy nowe pobory zaasygnować z pierwszym dniem miesiąca, który następuje po uwolnieniu oficyanta kancelaryjnego z jego dotychczasowego zatrudnienia.

(2) Wyższe pobory, przypadające z powodu posunięcia z tytułu starszeństwa służbowego, należą się od pierwszego dnia tego miesiąca, który następuje po chwili ukończenia czasu służby, uzasadniającego prawo do wyższego wynagrodzenia, i zostaną wyasygnowane oficyantowi kancelaryjnemu, jeśli on swe uprawnienie zgłosi.

(3) Pobory zamknąć należy z końcem tego miesiąca, w którym stosunek służbowy się kończy lub w którym zaszła okoliczność, uzasadniająca ustanie poborów.

(4) Jeżeli zajdzie zmiana w wymiarze poborów, wstrzymuje się pobory poprzednie z ostatnim dniem miesiąca, który poprzedza otrzymanie nowych poborów.

§ 14.

Potrącenia.

(1) Z płatnych miesięcznych rat poborów, pomijając daniny publiczne, które ściągane być mają w drodze potrącenia, jakoteż roszczenia, na rzecz których uzyskano zabezpieczenie lub egzekucyę sądową, względnie wydano obowiązujące pod względem prawnym zarządzenie na podstawie jakiejś czynności prawnej, będzie kasa wypłacająca potrącać z góry:

1. zwroty, wynikające ze stosunku służbowego (§ 23.);

2. wkładki emerytalne (§ 40.);

3. ewentualne szczególne datki po myśli § 41. w miarę przyzwolonych rat miesięcznych;

4. kary pieniężne, wymienione w § 24. jako kary porządkowe i zatrzymane części poborów;

5. przypadającą wedle pozycyi taryfy 40., lit. *a*, ustawy o należytościach taksę służbową w miarę przyzwolonych rat;

6. ewentualnie pobrane nadwyżki.

(2) Jak długo pobory oficyanta kancelaryjnego z powodu wymienionych pod l. 2. i 5. potrąceń niższe są od jego dziennego wynagrodzenia, pobieranego w roku poprzedzającym bezpośrednio jego nominacyę na oficyanta kancelaryjnego, należy mu wypłacić różnicę w formie dodatku uzupełniającego przy końcu roku lub przy ewentualnem rozwiązaniu stosunku służbowego.

§ 15.

Przeszkoda w pełnieniu służby.

(1) W razie udowodnionej należycie przeszkody w pełnieniu służby, spowodowanej chorobą, nieszczęśliwym wypadkiem lub przepisami sanitarno-policyjnymi, wypłacane będą pobory nadal na czas trwania tejże, z reguły jednak najwyżej za czas sześciu miesięcy, następujących od chwili, w której owa przeszkoda nastąpiła, tym zaś oficyantom kancelaryjnym, którzy mają ukończony policzalny wedle § 12. czas służby przynajmniej dziesięciu lat, za czas dziewięciu miesięcy.

(2) Jeżeli przeszkoda w pełnieniu służby w ciągu powyższego czasokresu nie zostanie usunięta, postąpić należy z oficyantem kancelaryjnym, któremu posadę wypowiedzieć można (§ 31., l. 1.), wedle postanowień §§ 33., względnie 37. i nast., zaś z takim, któremu posady wypowiedzieć nie można, wedle postanowień §§ 37. i nast.

§ 16.

Służba wojskowa.

(1) W czasie pełnienia prezencyjnej służby wojskowej (wykształcenia wojskowego) aż do dziesięciu tygodni, jakoteż w czasie peryodycznych ćwiczeń wojskowych, otrzymują oficyanci kancelaryjni z reguły połowę poborów, ci zaś oficyanci kancelaryjni, którzy w wypełnieniu ciążącego na nich na mocy ustawy obowiązku utrzymywać mają inną osobę, otrzymują pełne pobory.

(2) W wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, przyznać można także oficyantom kancelaryjnym, którzy nie mają takiego obowiązku, dalszy pobór pełnej płacy.

(3) W razie powołania rezerwistów i rezerwistów zapasowych do wyjątkowej służby czynnej w czasie pokoju może władza centralna w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, przyzwolić na czas najwyżej trzech miesięcy na traktowanie w myśl pierwszego, względnie drugiego ustępu.

(4) W razie mobilizacyi (uzupełnienia do stanu wojennego) lub powołania pospolitego ruszenia otrzymują powołani oficyanci kancelaryjni, o ile

należą do stanu żołnierzy i odbyli już ustawową jednoroczną lub dłuższą prezencyjną służbę wojskową, albo odbyli wykształcenie wojskowe jako rezerwiści zapasowi, w myśl wydać się mających przez władzę centralną wskazówek, oznaczone w pierwszym, względnie drugim ustępie pobory na czas najwyżej trzech miesięcy.

(5) Jeżeli zaś członkowie rodziny oficyanta kancelaryjnego pobierają zasiłek na utrzymanie po myśli ustawy z dnia 21. lipca 1908, Dz. u. p. Nr. 141, lub po myśli ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 237, to wymierzane wedle pierwszego, trzeciego lub czwartego ustępu pobory, po doliczeniu zasiłku na utrzymanie, nie mogą przekraczać pełnych aktywalnych poborów służbowych oficyanta kancelaryjnego; gdyby to nastąpiło, należy pobory zmniejszyć o wypadającą kwotę nadwyżki.

(6) Oficyantom kancelaryjnym, którzy powołani zostali do odbycia w myśl ustawy jednorocznej lub dłuższej prezencyjnej służby wojskowej, wstrzymane zostaną pobory z końcem miesiąca, w którym uwolnieni zostali ze służby przy cywilnej władzy państwowej.

(7) Co do powołania oficyantów kancelaryjnych do czynnej służby wojskowej na nieograniczony czas mają zresztą zastosowanie postanowienia rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 3. czerwca 1913, Dz. u. p. Nr. 106.

(8) Oficyantom kancelaryjnym, którzy wstąpić mają do odbycia ustawowej prezencyjnej służby wojskowej, zostaje na czas tego powołania — jednakowoż bez policzenia tego czasu prezencyjnej służby wojskowej do posunięcia do wyższych klas starszeństwa służbowego — posada służbowa zachowana, jeżeli w ciągu 14 dni po ukończeniu czynnej służby wojskowej zgłoszą się do rozpoczęcia służby.

§ 17.

Urlopy.

(1) Oficyantom kancelaryjnym udzielić należy na ich prośbę, o ile służba na to pozwoli, corocznie odpowiedniego urlopu dla wypoczynku, którego czas trwania wynosi z reguły dla oficyantów kancelaryjnych 8 dni, dla starszych oficyantów kancelaryjnych 14 dni.

(2) Udzielenie dłuższych, aniżeli 14-dniowych urlopów można uczynić zależnem od całkowitego lub częściowego zrzeczenia się poborów.

§ 18.

Zaliczki.

Oficyantom kancelaryjnym, którzy w tym charakterze ukończyli więcej jak pięć lat służby, można udzielać aż do wysokości kwoty wpłaconych w myśl § 40. wkładek, nieoprocentowanych zaliczek, spłacalnych najwyżej w 24 ratach miesięcznych, pod warunkami, istniejącymi dla udzielania zaliczek na płacę urzędnikom, i pod tym dalszym warunkiem, że na wypadek wypowiedzenia lub rozwiązania stosunku służbowego ewentualna reszta niezwróconej zaliczki potrącona zostanie z wkładek, przypadających w danym razie do zwrotu (§ 50.).

Wynagrodzenia kosztów podróży (§§ 19. do 22.).

§ 19.

Strawne.

Oficyantom kancelaryjnym, którzy używani są do służby poza miejscem urzędowania, należy się strawne pod tymi samymi warunkami i ograniczeniami, pod któremi urzędnicy państwowi mają prawo do dyet lub też do części tychże; strawne to wynosi dla oficyantów kancelaryjnych 3 K, a dla starszych oficyantów kancelaryjnych 4 K dziennie.

§ 20.

Wynagrodzenie kosztów jazdy.

(1) Bez ujmy dla przepisów o używaniu wspólnego pojazdu, należy się oficyantom kancelaryjnym jako wynagrodzenie kosztów jazdy w razie wykonywania czynności służbowej poza miejscem urzędowania:

a) gdzie są do dyspozycyi jakiegokolwiek rodzaju środki przewozu dla większej ilości osób, taryfowa cena jazdy, a to na kolejach żelaznych za III. klasę a na statkach parowych za II. miejsce; oficyanci kancelaryjni, którzy dla odnośnych środków przewozu posiadają legitymacyę, mogą policzyć tylko odnośną zniżoną cenę jazdy;

b) w razie użycia kolei żelaznej lub statku parowego, za każde udanie się na stacyę kolejową albo okrętową lub odejście z takiej stacyi, znajdującej się w miejscu urzędowania lub odbywania komisyi albo nie oddalonej od tego miejsca więcej jak 2 kilometry, kwota ryczałtowa po 1 K;

c) za podróż innego rodzaju kilometrowe, a to po 40 h za odbytych w jednym dniu pierwszych 10 kilometrów drogi i po 30 h za każdy dalszy kilometr.

(2) Jeżeli usprawiedliwione jest wzięcie ze sobą pakunków podróżnych, natenczas należy w wypadku *a* zwrócić odnośne koszta przewozu, zaś w wypadkach pod *b* i *c* podwyższają się kwoty w każdym z nich o 20 procent.

§ 21.

Ryczałt za przeniesienie.

(1) W razie przeniesienia oficyanta kancelaryjnego z urzędu do innego miejsca urzędowania, otrzymuje on — oprócz strawnego dla siebie i wynagrodzenia swoich kosztów jazdy — jako odszkodowanie za inne wydatki konieczne, tem przeniesieniem spowodowane, ryczałt za przeniesienie.

(2) Przy wymiarze tego ryczałtu, który w każdym razie u oficyantów kancelaryjnych kwoty 200 K, a u starszych oficyantów kancelaryjnych kwoty 250 K przekraczać nie może, baczyć należy na odległość, środki przewozu a szczególnie na to, czy przeniesiony z urzędu przenosi się z rodziną lub bez tejże.

§ 22.

Do rachunków z podróży, oznaczenia i przyznania tychże oraz do przysługujących przeciw temu środków prawnych stosować należy analogicznie obowiązujące ogólne przepisy dla podróży służbowych urzędników państwowych.

§ 23.

Ogólne obowiązki służbowe; ślubowanie.

(1) Oficyanci kancelaryjni winni pracom, jakich każdocześnie przydzielona im służba wymaga, oddawać się wiernie, pilnie i rzetelnie wedle najlepszej wiedzy i możności oraz starać się sumiennie o nabycie potrzebnych ku temu wiadomości i biegłości. Odpowiedzialni oni są za szybkie i punktualne wykonanie powierzonych im czynności służbowych, mają ściśle przestrzegać godzin urzędowych, w razie nadzwyczajnej potrzeby czynność swą także poza godzinami urzędowymi przedłużyć, i oprócz poruczonych im obowiązków wykonywać także inne czynności urzędowe, z wykluczeniem czynności sług, bez prawa żądania osobnego wynagrodzenia.

(2) Oficyanci kancelaryjni winni są dalej sprawy służbowe wobec każdego utrzymywać w tajemnicy, którego nie mają o nich służbowo uwiadamiać.

(3) Odpowiadają oni za powierzone sobie przez służbodawcę rzeczy, jakoteż za każdą z ich winy dla państwa powstałą szkodę.

(4) Zwroty ustala się w drodze służbowej.

(5) Względem swoich przełożonych obowiązani są oficyanci kancelaryjni do posłuszeństwa i szacunku; w stosunku służbowym z innymi funkcyonaryuszami jakoteż ze stronami winni przestrzegać przyzwoitego zachowania się; wzbronione im jest najsurowiej z powodu swoich czynności służbowych przyjmować od stron podarunki lub inne korzyści albo też zezwalać na zapewnienie sobie takowych.

(6) Oficyanci kancelaryjni winni w służbie i poza służbą zaniechać wszystkiego, co mogłoby pokładane w nich zaufanie lub powagę urzędu narazić na szwank, zachowywać się także poza służbą przyzwoicie i honorowo oraz wstrzymywać się od takich zajęć ubocznych, z powodu których ich służba, pokładane w nich zaufanie lub powaga urzędu ucierpieć by mogły.

(7) Oficyantowi kancelaryjnemu nie wolno należeć do stowarzyszenia, jeżeli ze względu na dążności lub rodzaj działalności stowarzyszenia sprzeciwiałoby się to obowiązkom oficyanta kancelaryjnego.

(8) Również wzbronionem jest wchodzić w związki, mające na celu zakłócenie albo zatamowanie urzędowego lub służbowego toku czynności.

(9) Oficyantowi kancelaryjnemu nie wolno należeć do stowarzyszenia zagranicznego, mającego cele polityczne.

(10) Oficyant kancelaryjny przyjmuje równocześnie przy zawarciu kontraktu służbowego zobowiązanie, że w ciągu pięciu lat po przeniesieniu go w czasowy stan spoczynku wstąpi napowrót do poprzedniego stosunku służbowego po odzyskaniu znowu zdolności do służby za pobieraną na końcu płacą w czynnej służbie, na wezwanie tej władzy, która zarządziła rozwiązanie stosunku służbowego, a to pod tym rygorem, iż w przeciwnym razie zostanie uznany za pozbawionego wszelkich roszczeń do zaopatrzenia tak dla siebie jakoteż dla członków swej rodziny.

(11) Przy wstąpieniu do służby winni oficyanci kancelaryjni ślubować, że będą wypełniali ściśle swe obowiązki służbowe i że poddają się wszystkim postanowieniom niniejszego rozporządzenia, w szczególności także postanowieniom §§ 23. do 30. Ślubowanie to złożyć należy wedle formularza, stanowiącego załącznik niniejszego rozporządzenia.

(12) Do sądowych oficyantów kancelaryjnych stosuje się postanowienie § 51. ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 217.

§ 24.

Kary służbowe.

(1) Na oficyantów kancelaryjnych, którzy naruszyli swe obowiązki służbowe bądź swem postępowaniem w urzędzie lub jakiemkolwiek osobistem zachowaniem się, nakładane będą kary służbowe.

(2) Stosownie do tego, czy naruszenie obowiązku przedstawia się tylko jako nieprawidłowość, czy też ze względu na jakość i stopień, ewentualne powtarzanie się i inne obciążające okoliczności jako występek służbowy, podlegający ostrzejszej karze, będzie ono ulegało karom porządkowym lub dyscyplinarnym.

I. Karami porządkowemi są:

1. ustne napomnienie;
2. pisemna nagana;
3. grzywna, która jednakowoż w poszczególnym wypadku nie może przekraczać jednej trzydziestej części płacy miesięcznej i w ciągu tego samego miesiąca nie może być częściej jak trzy razy nałożona;
4. potrącenie tych części poborów, jakie przypadają na dnie nieusprawiedliwionej nieobecności w służbie, w szczególności także na nienależycie usprawiedliwione dnie przekroczenia urlopów.

II. Karami dyscyplinarnemi są:

1. odroczenie posunięcia do wyższego stopnia wynagrodzenia na okres jednego do najwyżej sześciu półroczy;

2. przeniesienie do bezpośrednio niższego stopnia wynagrodzenia na okres jednego do najwyżej sześciu półroczy;

3. przeniesienie w stan spoczynku z najwyżej o 25 procent zniżonymi poborami spoczynkowymi; może to nastąpić na pewien oznaczony okres czasu, albo na stałe; w pierwszym przypadku należy analogicznie zastosować przepisy §§ 23., ustęp 10., względnie 53., l. 4.;

4. wydalenie; to może nastąpić na podstawie orzeczenia dyscyplinarnego (§ 29.), albo też bez takiego orzeczenia (§ 30.) i pociąga za sobą utratę posady służbowej i wszelkich roszczeń o zaopatrzenie tak dla oficyanta kancelaryjnego jakoteż dla członków jego rodziny.

(3) Kilka kar dyscyplinarnych nie nakłada się równocześnie; nałożenie kary dyscyplinarnej nie wyklucza jednak równoczesnego skazania na karę porządkową.

Postępowanie przy karach służbowych (§ 25.—27.).

§ 25.

a) Przy karach porządkowych.

Prawo nałożenia kary porządkowej przysługuje bezpośredniemu naczelnikowi urzędu jakoteż naczelnikowi władzy przełożonej. Przed wydaniem zarządzenia karnego należy oficyantowi kancelaryjnemu dać sposobność usprawiedliwienia się co do zarzuconej mu nieprawidłowości.

§ 26.

b) Przy karach dyscyplinarnych.

(1) Prawo nakładania kar dyscyplinarnych przysługuje temu organowi, który oficyanta kancelaryjnego zamianował (§ 6.). Jeżeli oficyanta kancelaryjnego zamianował wyższy sąd krajowy, wówczas powołane jest do nakładania kar dyscyplinarnych prezydyum wyższego sądu krajowego.

(2) Postępowanie śledcze, które przeprowadzone ma być ustnie, wdraża z reguły bezpośredni naczelnik urzędu i przeprowadza je albo sam albo przez ustanowionego przez siebie w tym celu komisarza śledczego; pozostawia się jednak uznaniu organów, powołanych do rozstrzygnięcia danej sprawy dyscyplinarnej, wyznaczenie przez nich urzędnika, któremu ma się poruczyć przedsięwzięcie śledztwa dyscyplinarnego.

(3) Z rozprawy ustnej spisuje się protokół.

(4) Obwinionemu należy dokładnie określić zarzucony mu występek służbowy i dać mu sposobność usprawiedliwienia się względem każdego punktu obwinienia. Bezpośrednio po zaprotokołowaniu jego zeznań należy przez odczytanie tychże dać mu możność uskutecznienia sprostowań i uzupełnień. Po ukończeniu śledztwa należy przedłożyć akta właściwej władzy do rozstrzygnięcia.

(5) Jeżeli oficyant kancelaryjny umyślnie uchyla się od przesłuchania, wówczas może być nałożona kara dyscyplinarna także bez jego przesłuchania.

(6) Orzeczenie wydaje się obwinionemu na piśmie.

(7) Przeciw orzeczeniu może obwiniony w ciągu dni 14, licząc od dnia następującego po doręczeniu, wnieść zażalenie do władzy centralnej.

(8) Takie zażalenie, w drodze służbowej wniesione, ma skutek odraczający.

§ 27.

c) Postanowienia wspólne.

Każdą karę porządkową lub dyscyplinarną należy zapisać w wykazie służbowym i kwalifikacyjnym; zapisek ten może być skreślony po trzech latach nienagannego prowadzenia się oficyanta kancelaryjnego.

§ 28.

Zawieszenie w służbie.

(1) Oficyantów kancelaryjnych, przeciw którym wdrożono śledztwo wstępne z powodu zbrodni lub innego czynu karygodnego, popełnionego z chęci zysku lub przeciw obyczajności publicznej, albo też nałożono na nich z powodu czynu karygodnego areszt śledczy lub też otwarto do ich majątku konkurs — należy w służbie zawiesić.

(2) Zawieszenie to można jednak także zarządzić w tym wypadku, jeżeli przeciw oficyantowi kancelaryjnemu wdrożono śledztwo wstępne z powodu jakiegoś innego czynu karygodnego, lub jeśli popełnione przezeń naruszenie obowiązku jest tego rodzaju, że zachodzi konieczność usunięcia go ze względu na bezpieczeństwo lub powagę urzędu albo na dobro służby.

(3) Okoliczności, które spowodowały zawieszenie w służbie, winny zawsze także stać się przedmiotem śledztwa dyscyplinarnego, o ile w myśl § 30. nie następuje wydalenie bez postępowania dyscyplinarnego.

(4) Prawo zawieszenia w służbie przysługuje temu organowi, który powołany jest do wydania orzeczenia dyscyplinarnego, a w nagłych wypadkach zarządzić je może także bezpośredni naczelnik urzędu, przyczem ma zasięgnąć późniejszego zatwierdzenia.

(5) Podczas zawieszenia pobiera zawieszony w służbie oficyant kancelaryjny połowę poborów jako zasiłek na utrzymanie (§ 12., ustęp 2.).

(6) Jeżeli obwiniony ani nie zostanie skazany przez sąd karny, ani też nie ulegnie karze dyscyplinarnej, należy zawieszenie znieść z mocą wsteczną i zwrócić dodatkowo różnicę między normalnymi poborami a otrzymanym zasiłkiem na utrzymanie. Zresztą kończy się zawieszenie z doręczeniem orzeczenia dyscyplinarnego, jeżeli jednak to orzeczenie opiewa na przeniesienie w stan spoczynku lub na wydalenie, wówczas kończy się zawieszenie po nastaniu prawomocności tego orzeczenia. Zawieszenie w służbie można jednak uchylić także wcześniej, jeżeli już niema powodów do dalszego jego trwania.

(7) Jeżeli orzeczono łagodniejszą karę dyscyplinarną jak wydalenie ze służby albo przeniesienie w stan spoczynku, wówczas można w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, zezwolić na całkowitą lub częściową dopłatę zatrzymanej części poborów.

§ 29.

Wydalenie dyscyplinarne.

(1) Wydalenie może być zarządzone na podstawie postępowania dyscyplinarnego z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków służbowych, jakoteż z powodu takich czynności, które świadczą o tem, że oficyant kancelaryjny nie zasługuje na pokładane w nim zaufanie albo że dalsze pozostawienie go w służbie nie da się pogodzić z interesem służby albo z powagą władzy (urzędu, zakładu).

(2) Za ciężkie naruszenie obowiązków służbowych uważa się w szczególności: opór lub nieposłuszeństwo w służbie, wzbranianie się pełnienia służby, ciężkie zaniedbanie winnego szacunku wobec przełożonych, przyjęcie lub żądanie podarunku albo innych korzyści z powodu wykonywania czynności służbowych, opilstwo w służbie, lekkomyślne zadłużanie się, ciężkie naruszenie tajemnicy urzędowej.

§ 30.

Wydalenie bez postępowania dyscyplinarnego.

(1) Oficyantów kancelaryjnych, których uznano winnymi zbrodni albo zasądzono ich za jakieś inne naruszenie ustaw conajmniej na sześciomiesięczną karę na wolności, uważać należy z dniem urośnięcia wyroku w moc prawa za wydalonych ze służby.

(2) Gdyby komuś udało się wcisnąć się do służby mimo braku jakiegoś wymogu, ustanowionego dla uzyskania posady (§ 2.), albo mimo istnienia powodu wykluczającego (§ 3.), można wydalić go bezzwłocznie po wyjściu na jaw tej okoliczności.

(3) Do zarządzenia wydalenia powołane są organa, wymienione w § 6., ustęp 2. Jeżeli oficyant kancelaryjny zamianowany został przez wyższy sąd krajowy, wówczas powołane jest do zarządzenia wydalenia prezydyum wyższego sądu krajowego.

§ 31.

Ustanie stosunku służbowego.

(1) Stosunek służbowy kończy się:

1. Co do oficyantów kancelaryjnych, którzy ani nie ukończyli w tym charakterze policzalnego w myśl § 12. czasu służby 15 lat, ani w charakterze oficyanta i pomocnika kancelaryjnego policzalnego po myśli § 12. ogólnego czasu służby 20 lat,

a) przez wypowiedzenie (§ 32.);

b) przez rozwiązanie z powodu niezdolności do służby lub innej przeszkody w pełnieniu służby (§ 33.).

2. Co do wszystkich oficyantów kancelaryjnych

a) przez wydalenie (§§ 29. i 30.);

b) przez przeniesienie w stan spoczynku (§ 24., II., l. 3., i §§ 37. i nast.);

c) przez zrzeczenie się służby (§ 34.);

d) przez utratę austryackiego obywatelstwa;

e) przez rozwiązanie w szczególnych wypadkach, wymienionych w § 35.;

f) przez przejście do innego państwowego stosunku służbowego;

g) przez śmierć.

(2) Do rozwiązania stosunku służbowego w wypadkach, określonych pod l. 1., jakoteż l. 2., *a* do *f*, powołane są organa, uprawnione do mianowania oficyantów kancelaryjnych.

(3) Jeżeli oficyant kancelaryjny mianowany został przez wyższy sąd krajowy, wówczas powołane jest do rozwiązania stosunku służbowego w wymienionych wypadkach prezydyum wyższego sądu krajowego.

§ 32.

Wypowiedzenie.

(1) Wypowiedzenie stosunku służbowego (§ 31., l. 1., *lit. a)* nastąpić może tak przez służbodawcę, jakoteż przez służbobiercę bez podania powodów.

(2) Wypowiedzenie ze strony służbodawcy organiczyć należy do tych wypadków, w których wedle zdania władzy ważny interes służbowy wymaga rozwiązania stosunku służbowego.

(3) Termin wypowiedzenia wynosi dla służbodawcy trzy miesiące. Wypowiadającemu oficyantowi kancelaryjnemu przysługa jednomiesięczny termin wypowiedzenia.

(4) W razie wypowiedzenia kończy się stosunek służbowy z końcem tego miesiąca, w którym upływa termin wypowiedzenia.

(5) Oficyantowi kancelaryjnemu nie wolno bez wyraźnego pozwolenia służbodawcy porzucić służby przed końcem miesiąca, w którym upływa termin wypowiedzenia.

§ 33.

Rozwiązanie stosunku służbowego z powodu niezdolności do służby lub innej przeszkody w pełnieniu służby.

Jeżeli niezdolność do służby lub inna przeszkoda w pełnieniu służby (§ 15.). trwa u oficyanta kancelaryjnego, któremu można wypowiedzieć, bez przerwy dłużej jak sześć a u oficyanta kancelaryjnego z ogólnym policzalnym czasem służby najmniej dziesięciu lat, dłużej jak dziewięć miesięcy, wówczas stosunek służbowy może być rozwiązany bez dalszego postępowania — bez ujmy jednak dla nabytych ewentualnie praw do zaopatrzenia (§§ 37. i nast.) — z upływem szóstego, względnie dziewiątego miesiąca po nastaniu przeszkody w pełnieniu służby.

§ 34.

Zrzeczenie się służby.

(1) Wniesione na piśmie oświadczenie zrzeczenia się służby wymaga przyjęcia ze strony władzy, uprawnionej do mianowania oficyantów kancelaryjnych. Jeżeli oficyant kancelaryjny mianowany został przez wyższy sąd krajowy, wówczas do przyjęcia zrzeczenia się powołane jest prezydyum wyższego sądu krajowego.

(2) Przyjęcie może być odmówione tylko w wypadku, jeżeli oficyant kancelaryjny zostaje w śledztwie dyscyplinarnem, albo jeżeli zalegają u niego zobowiązania pieniężne ze stosunku służbowego.

(3) Przez zrzeczenie się służby zrzeka się oficyant kancelaryjny tytułu, poborów i wszelkich innych ze stosunku służbowego wypływających praw tak dla siebie, jakoteż dla członków swej rodziny.

§ 35.

Szczególne wypadki rozwiązania.

(1) Jeżeli oficyant kancelaryjny z powodu zmian w organizacyi stał się zbędnym na zajmowanej posadzie, zarządzić należy jego przeniesienie.

(2) Jeżeli w takim wypadku niema do dyspozycyi innej posady dla zatrudnienia go jako oficyanta kancelaryjnego, wówczas może właściwa władza centralna przenieść go w czasowy albo stały stan spoczynku, albo też — o ile mu można wypowiedzieć — rozwiązać jego stosunek służbowy przez wypowiedzenie ze strony służbodawcy.

(3) Jeżeli oficyantowi kancelaryjnemu, w czasowy stan spoczynku przeniesionemu, w ciągu pięciu lat zaofiarowaną zostanie inna posada oficyanta kancelaryjnego a tenże mimo zdolności do służby wzbrania się ją przyjąć, należy uznać go za pozbawionego wszelkich praw do zaopatrzenia tak dla niego, jakoteż dla członków jego rodziny.

(4) Stosunek służbowy oficyantki kancelaryjnej, która wyszła zamąż albo urodziła dziecko, uważać należy za rozwiązany z chwilą ustalenia tego stanu rzeczy. Władzy centralnej zastrzeżona jest jednak w wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, możność skorzystania z przysługującego jej wedle § 4. prawa pobłażania albo też zezwolenia wyjątkowo, by stosunek służbowy z taką oficyantką uważano jako rozwiązany przez wypowiedzenie.

§ 36.

Dokument uwolnienia.

(1) Przy rozwiązaniu stosunku służbowego wygotują organa, wymienione w § 6., ustęp 2., oficyantowi kancelaryjnemu dokument uwolnienia, w którym wymienić należy czas zatrudnienia w charakterze oficyanta kancelaryjnego i — wyjąwszy wypadki przeniesienia w stan spoczynku za karę i wydalenia — także rodzaj rozwiązania stosunku służbowego. Dalej należy, jeżeli oficyant kancelaryjny po myśli § 51. zastrzegł sobie nabyte uprawnienia, w dokumencie uwolnienia nadmienić tę okoliczność. Dokument uwolnienia wydaje prezydyum wyższego sądu krajowego, jeżeli oficyant kancelaryjny zamianowany został przez wyższy sąd krajowy.

(2) Jeżeli rozwiązanie następuje dla jednej z przyczyn, wymienionych w § 33., wskazać należy w dokumencie uwolnienia także na udogodnienia, poręczone w § 5., ustęp 3., niniejszego rozporządzenia.

Rozdział II.

Pobory zaopatrzenia.

§ 37.

Przyznanie państwowych poborów zaopatrzenia.

Oficyantom kancelaryjnym przyznane są państwowe pobory zaopatrzenia za zapłatą odpowiednich wkładek.

§ 38.

Rodzaje poborów zaopatrzenia.

(1) Pobory zaopatrzenia obejmują w szczególności:

a) pobory spoczynkowe;

b) pensye wdowie;

c) dodatki na wychowanie;

d) pensye sieroce;

e) odprawy;

f) kwartały pośmiertne.

(2) Do oficyantek kancelaryjnych stosują się jedynie postanowienia o poborach zaopatrzenia, wymienionych pod *a)*, *e)* i *f)*.

§ 39.

Czas służby, policzalny dla osiągnięcia poborów zaopatrzenia.

(1) Do uzyskania prawa do oznaczonych w § 38. poborów zaopatrzenia jest w zasadzie policzalny tylko czas czynnej służby, ukończony od dnia 1. lutego 1914 w charakterze oficyanta kancelaryjnego, za uiszczeniem przepisanych w § 40. wkładek. Z tym czasem będzie się uważało na równi ukończony przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia czas służby (uczestnictwa) zatrudnionego w powyższym dniu oficyanta kancelaryjnego, policzalny jako taki wedle statutu Zakładu zaopatrzenia.

(2) Jeżeli oficyant kancelaryjny powołany zostanie do odbycia ustawowej prezencyjnej służby wojskowej, wówczas czas, przebyty w tej służbie wojskowej, policzony będzie bez dopłaty, o ile ukończony został po dniu 31. stycznia 1914.

§ 40.

Uiszczanie wkładek.

Oficyanci kancelaryjni mają na cele zaopatrzenia uiszczać bieżącą wkładkę roczną. Wkładkę tę wyznaczyć należy wedle każdoczesnej podstawy wymiaru emerytury, a to dla oficyantów kancelaryjnych po 3·6 procent, a dla oficyantek kancelaryjnych po 3·2 procent i ściągać ją w ratach miesięcznych z góry płatnych przez potrącanie z poborów aktywalnych.

§ 41.

Policzenie czasu służby w chakterze pomocnika kancelaryjnego i czasu prezencyjnej służby wojskowej. Płacenie szczególnych wkładek.

(1) Oficyantom kancelaryjnym można na ich prośbę zezwolić za uiszczeniem szczególnych wkładek na całkowite alb oczęściowe policzenie dla otrzymania poborów zaopatrzenia następujących okresów czasu:

a) ukończonego czasu służby w charakterze pomocnika kancelaryjnego przed zamianowaniem oficyantem kancelaryjnym, policzalnego przy wymiarze poborów;

b) ukończonego przed dniem 1. lutego 1914 czasu prezencyjnej służby wojskowej w tych wypadkach, w których powołanie do takiej służby wojskowej po myśli poprzednio istniejących przepisów pociągnęło za sobą rozwiązanie stosunku służbowego w charakterze oficyanta kancelaryjnego.

(2) To policzenie odnosi się tylko do wymiaru poborów zaopatrzenia, nie zaś do uzasadnienia prawa do takich poborów.

(3) Wkładki za to uiszczać się mające wymierzyć należy oficyantowi kancelaryjnemu za każdy miesiąc policzyć się mającego czasu służby w charakterze pomocnika kancelaryjnego po 4 K, oficyantce kancelaryjnej po 2 K 50 h, wreszcie za każdy miesiąc policzyć się mającego czasu prezencyjnej służby wojskowej po 2 K.

(4) Prośba o dodatkowe policzenie dopuszczalną jest co do oficyantów kancelaryjnych, zatrudnionych w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, tylko w ciągu pierwszych pięciu lat od czasu, gdy niniejsze rozporządzenie obowiązywać zaczęło, co do wszystkich innych tylko w ciągu pierwszych pięciu lat służby po zamianowaniu oficyantem kancelaryjnym, względnie po ponownem wstąpieniu jako oficyant kancelaryjny.

(5) Wkładki uiścić należy albo odrazu albo na prośbę najwyżej w 60 ratach miesięcznych. Policzenie czasu służby nabywa jednak mocy dopiero po zupełnem uiszczeniu wkładek.

(6) Jeżeli w czasie spensyonowania oficyanta kancelaryjnego zalegają jeszcze raty wkładkowe, może on je odrazu albo nadal w ratach spłacić; emeryturę, odpowiadającą policzonemu czasowi, wyasygnować jednak należy dopiero z pierwszym dniem tego miesiąca, który następuje po zupełnem uiszczeniu.

(7) W razie wystąpienia ze służby bez prawa do poborów spoczynkowych nie obowiązuje policzenie czasu służby, natomiast istnieje dla oficyanta kancelaryjnego, a na wypadek jego śmierci dla jego spadkobierców tylko prawo do żądania zwrotu uskutecznionej dopłaty.

(8) To samo prawo istnieje także wówczas, jeżeli pobory spoczynkowe mimo doliczenia czasu służby nie przekroczą najniższej kwoty (§ 48., ustęp 2.).

§ 42.

Wymogi dla prawa do poborów spoczynkowych.

(1) Oficyanci kancelaryjni nabywają prawo do poborów spoczynkowych po dziesięciu wedle § 39. policzalnych latach służby.

(2) Prawo do poborów spoczynkowych zawisłem jest od zupełnej niezdolności do służby, pominąwszy wyjątki, ustalone w § 44. Niezdolność do służby udowodnić należy opinią właściwego lekarza państwowego, który winien oświadczyć się w orzeczeniu, czy ze względu na przyczyny niezdolności do służby, zarządzić należy na razie tylko przeniesienie w czasowy stan spoczynku, czy też zaraz w stały stan

spoczynku. Badanie przez lekarza państwowego odnośnie do niezdolności do służby zarządzić należy wprawdzie z reguły dopiero na prośbę odnośnego funkcyonaryusza, może jednak także być zarządzone z urzędu wedle uznania władzy, nadającej posadę.

§ 43.

Niezdolność do służby przed upływem dziesięcioletniego czasu służby.

Oficyanci kancelaryjni, którzy wskutek choroby lub nie rozmyślnie spowodowanego uszkodzenia stali się niezdolnymi do służby, podlegają, jeżeli wprawdzie jeszcze nie dziesięć ale najmniej pięć lat służby ukończyli, takiemu samemu traktowaniu, jak gdyby ukończyli już dziesięć lat służby.

§ 44.

Odpadnięcie dowodu niezdolności do służby.

(1) Oficyanci kancelaryjni, którzy ukończyli 60 lat życia, mogą na swą prośbę być przeniesieni w stały stan spoczynku bez wymaganego zresztą dowodu niezdolności do służby.

(2) Również w wypadkach, w których oficyant kancelaryjny na podstawie postanowień § 24., II., punkt 3., albo § 35., ustęp 2., przeniesiony zostaje w stan spoczynku, albo jeżeli oficyanta kancelaryjnego, któremu wypowiedzieć nie można, traktuje się wedle § 15., ustęp 2., nie jest prawo do poborów spoczynkowych zawisłem od niezdolności do służby.

§ 45.

Podstawa wymiaru emerytury.

Bieżące pobory spoczynkowe oficyantów kancelaryjnych jakoteż wkładki przez nich uiszczać się mające, wymierzać należy wedle podstawy wymiaru emerytury, odpowiadającej rocznym aktywalnym poborom (§ 47., przedostatnia kolumna szematu *A* i *B*).

§ 46.

Zniżona podstawa wymiaru emerytury.

Należne oficyantom kancelaryjnym i ich spadkobiercom odprawy (§§ 49., 50., 61. i 63), dalej najwyższy wymiar poborów zaopatrzenia dla wdowy i dzieci (§ 57.) i kwartał pośmiertny, jakoteż zwrot kosztów choroby i pogrzebu (§ 64.) wymierzać należy wedle wysokości podstaw wymiaru emerytury, ustalonych w myśl § 47., ostatnia kolumna szematu *A* i *B*, względnie wypadających stąd poborów spoczynkowych.

§ 47.

Wysokość podstaw wymiaru emerytury.

(1) Podstawa wymiaru emerytury wynosi:

A. dla oficyantów kancelaryjnych:

Przy poborze rocznej płacy aktywalnej					Dla bieżących poborów spoczynkowych i wkładek	W wypadkach, określonych w § 46.
w Wiedniu	w klasach miejscowości					
	I	II	III	IV		
k o r o n						
1450	1360	1270	1180	1100	1000	1000
1600	1500	1400	1320	1250	1150	1150
1750	1650	1550	1450	1350	1250	1200
1900	1800	1700	1600	1500	1400	1330
2050	1950	1850	1750	1650	1550	1460
2200	2100	2000	1900	1800	1700	1580
2350	2250	2150	2050	1950	1850	1700
2500	2400	2300	2200	2100	2000	1830
2650	2550	2450	2350	2250	2150	1960
2800	2700	2600	2500	2400	2300	2100
2950	2850	2750	2650	2550	2450	2240

B. dla oficyantek kancelaryjnych:

Przy poborze rocznej płacy aktywalnej					Dla bieżących poborów spoczynkowych i wkładek	W wypadkach określonych w § 46.
w Wiedniu	w klasach miejscowości					
	I	II	III	IV		
k o r o n						
1400	1320	1240	1170	1100	1000	1000
1500	1420	1340	1260	1180	1080	1060
1600	1520	1440	1350	1270	1170	1110
1720	1640	1550	1460	1380	1280	1220
1840	1760	1670	1580	1500	1400	1330
1960	1880	1790	1700	1620	1520	1450
2080	2000	1910	1820	1740	1640	1550
2200	2120	2030	1940	1860	1760	1650
2320	2240	2150	2060	1980	1880	1750
2440	2360	2270	2180	2100	2000	1850
2560	2480	2390	2300	2220	2120	1950

(2) Dla tych oficyantów kancelaryjnych, których roczne pobory aktywalne odmienne są od powyższych kwot, przyjąć należy za podstawę wymiaru

emerytury kwotę normalną, odpowiadającą tym normalnym poborom aktywalnym, które w obrębie dotyczącej klasy miejscowości najbardziej zbliżone są do poborów rzeczywistych.

(3) Jeżeli pobory te znajdują się właśnie po środku między dwoma normalnemi płacami, obowiązującemi dla odnośnej klasy miejscowości, wówczas miarodajne są najbliższe wyższe pobory.

(4) Jeżeli jednak rzeczywiste pobory przekraczają ustanowioną dla dotyczącej klasy miejscowości kwotę najwyższą, wówczas obliczyć należy podstawę wymiaru emerytury wedle stosunku między normalną kwotą najwyższą a maksymalną kwotą normalną 2450 (2240) K (pod *A*) względnie 2120 (1950) K (pod *B*).

§ 48.

Wysokość poborów spoczynkowych.

(1) Pobory spoczynkowe (§ 38., lit. *a)* wynoszą po dziesięciu policzalnych latach służby 40 procent podstawy wymiaru emerytury po myśli § 45., zaś za każdy dalszy rok służby 2 procent tejże podstawy. Po 40 latach służby należy się przeto tytułem poborów spoczynkowych pełna podstawa wymiaru emerytury.

(2) Normalne pobory spoczynkowe oficyanta kancelaryjnego nie mogą jednak być niższe jak 600 K.

(3) Przy obliczeniu czasu służby od dziesięciu lub więcej lat, liczy się części ostatniego roku, o ile przekraczają sześć miesięcy, jako pełny rok służby.

§ 49.

Odprawa przy przeniesieniu w stan spoczynku.

(1) Oficyanci kancelaryjni, którzy przed ukończeniem policzalnego czasu służby dziesięciu lat przeniesieni zostaną w stan spoczynku, o ile nie zachodzą warunki żądania bieżących poborów spoczynkowych (§ 43.), otrzymują jednorazową odprawę, którą wymierzyć należy za czas służby do pięciu lat w wysokości pojedyńczej, zaś za czas służby wyższy od pięciu lat w wysokości podwójnej kwoty podstawy wymiaru emerytury (§ 46.).

(2) Jeżeli taki oficyant kancelaryjny przed upływem pięciu lat zostanie reaktywowany, ma on zwrócić tę część odprawy, która przypada w stosunku do tej części pięciu lat, która jeszcze nie upłynęła.

§ 50.

Zwrot wkładek; odprawa na wypadek wypowiedzenia albo przeszkody w pełnieniu służby.

(1) Oficyanci kancelaryjni, którzy występują ze służby, mają prawo do zwrotu wpłaconych wkładek (§ 40.), jeżeli stosunek służbowy kończy się po myśli § 31., l. 1., lit. *a* lub *b*, a oficyant kancelaryjny nie otrzymuje odprawy wedle § 49. lub bieżących poborów spoczynkowych, dalej przy ukończeniu stosunku służbowego po myśli § 31., l. 2., lit. *f*, chyba że znajduje zastosowanie artykuł I., § 1. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 20.

(2) Oficyanci kancelaryjni, którym można wypowiedzieć a którzy z powodu wypowiedzenia przez służbodawcę albo z powodu przeszkód w pełnieniu służby z niej występują i nie mają prawa żądania odprawy wedle § 49. albo bieżących poborów spoczynkowych (§§ 42. i 43.), otrzymają, bez ujmy dla ewentualnego prawa żądania zwrotu wkładek, jednorazową odprawę, która z reguły wymierzona być winna w wysokości jednej czwartej części podstawy wymiaru emerytury (§ 46.), zaś dla występujących ze służby z powodu wypowiedzenia w wypadku, przewidzianym w § 35., ustęp 2., albo z powodu przeszkody w pełnieniu służby, jednakowoż z policzalnym czasem służby więcej aniżeli dziesięciu lat, w wysokości połowy podstawy wymiaru emerytury (§ 46.).

(3) Oficyantki kancelaryjne, których stosunek służbowy kończy się z powodu zamążpójścia (§ 35., ustęp 4.), jeżeli już ukończyły przynajmniej pięć lat policzalnej służby, otrzymują jednorazową odprawę w wysokości połowy uiszczonych przez nie wkładek (§ 40.).

(4) Z wkładek zwrócić się mających wedle powyższych postanowień i z wypłacić się mających odpraw, należy z góry potrącić zalegające ewentualnie zwroty ze stosunku służbowego (§§ 18. i 23., ustępy 3. i 4.).

§ 51.

Zastrzeżenie nabytych uprawnień.

(1) Oficyanci kancelaryjni, których stosunek służbowy kończy się wskutek wypowiedzenia przez służbodawcę albo z powodu przeszkody w pełnieniu służby (§§ 15. i 33.), mogą za zrzeczeniem się zwrotu wkładek (§ 50.) albo też przypadającej im ewentualnie wedle § 49. odprawy, utrzymać w mocy na wypadek ponownego wstąpienia do ich poprzedniego stosunku służbowego nabyte uprawnienia do poborów spoczynkowych, zaś na wypadek ich niezdolności do służby albo śmierci bez poprzedniego ponownego zamianowania oficyantem kancelaryjnym uprawnienia, które istniały tak dla nich jak i dla członków ich rodziny w chwili ukończenia stosunku służbowego.

(2) Oświadczenie co do tego zastrzeżenia musi być złożone pisemnie jeszcze przed wygotowaniem dokumentu uwolnienia w tej władzy (urzędzie, zakładzie), która wydać ma dokument uwolnienia.

§ 52.

Początek i czas trwania poborów spoczynkowych.

Pobór emerytury rozpoczyna się z pierwszym dniem tego miesiąca, który następuje po wstrzymaniu poborów aktywalnych zaś dla oficyantów kancelaryjnych, nie będących w czynnej służbie (§ 51.) z pierwszym dniem tego miesiąca, który następuje po stwierdzeniu niezdolności do służby przez lekarza państwowego, i trwa, z wyjątkiem wypadków, ustalonych w § 53., aż do śmierci, zaś w razie czasowego stanu spoczynku, aż do ponownego wstąpienia do służby.

§ 53.

Odebranie poborów spoczynkowych.

(1) Pobór emerytury gaśnie:

1. Jeżeli pensyonista zostanie uznany winnym zbrodni albo z powodu jakiegoś innego przekroczenia ustawy zasądzony zostanie przez sąd na karę na wolności, trwającą najmniej przez sześć miesięcy;

2. w razie utraty austryackiego obywatelstwa;

3. w razie stałego pobytu za granicą bez zezwolenia na pobór emerytury za granicą;

4. jeżeli oficyant kancelaryjny, przeniesiony w czasowy stan spoczynku, mimo odzyskania zdolności do służby wzbrania się uczynić zadość wystosowanemu doń w myśl § 23., ustęp 10., wezwaniu do ponownego wstąpienia do służby, albo gdy przeniesiona w czasowy stan spoczynku oficyantka kancelaryjna w przeciągu roku, licząc od dnia przeniesienia w stan spoczynku, wyjdzie zamąż.

(2) W ostatnim wypadku należy się jej odprawa w wysokości jednorocznej kwoty emerytalnej.

§ 54.

Wymogi dla prawa do pensyi wdowiej.

Wdowa po oficyancie kancelaryjnym, który w chwili śmierci w myśl powyższych postanowień (§§ 42. do 44). do poboru emerytury byłby uprawniony albo też emeryturę już pobierał, ma prawo do pensyi wdowiej, jeżeli

1. małżeństwo wedle istniejących przepisów zawarte zostało ważnie w czasie czynnej służby albo przed wstąpieniem do czynnej służby;

2. mąż w chwili zawarcia małżeństwa nie przekroczył jeszcze 60. roku życia, albo jeżeli małżeństwo, zawarte po ukończeniu 60. roku życia męża, trwało jeszcze cztery lata lub w tem małżeństwie spłodzone zostało dziecko, i

3. wdowa aż do śmierci męża żyła z nim w wspólności małżeńskiej, albo jeżeli małżeństwo rozdzielone zostało wyrokiem sądowym, jednak nie z winy żony.

§ 55.

Wysokość pensyi wdowiej.

Pensya wdowia wynosi:

dla wdów po oficyantach kancelaryjnych . . . 600 K;
dla wdów po starszych oficyantach kancelaryjnych . . . . 700 „
rocznie.

§ 56.

Początek i czas trwania pensyi wdowiej.

(1) Pobór pensyi wdowiej rozpoczyna się z pierwszym dniem tego miesiąca, który następuje po dniu śmierci męża.

(2) Pobór pensyi wdowiej gaśnie:

1. przez śmierć;

2. przez ponowne zamążpójście wdowy uprawnionej do poboru pensyi, w którym to wypadku ma ona prawo w terminie jednego roku albo żądać odprawy w wysokości jednorocznej kwoty pensyi, albo zastrzedz sobie dalszy pobór pensyi wdowiej na wypadek ponownego owdowienia;

3. w wypadkach, wymienionych w § 53., l. 1. do 3.

§ 57.

Dodatki na wychowanie.

(1) Za ślubne lub przez następne małżeństwo legitymowane dzieci oficyanta kancelaryjnego należy się wdowie, jeżeli ona sama ma prawo do pensyi wdowiej, dodatek na wychowanie w wysokości jednej piątej części pensyi wdowiej za każde dziecko, które wieku normalnego (§ 58.) jeszcze nie osiągnęło i pozostaje niezaopatrzone na jej utrzymaniu.

(2) Suma wszystkich dodatków na wychowanie nie może jednak przekraczać pensyi wdowiej, a suma pensyi wdowiej i dodatków na wychowanie kwoty podstawy wymiaru emerytury (§ 46.) zmarłego męża, względnie ojca.

§ 58.

Początek i czas trwania dodatków na wychowanie.

(1) Pobór dodatków na wychowanie rozpoczyna się z pierwszym dniem tego miesiąca, który następuje po dniu śmierci ojca, i trwa aż do ukończenia 24. roku życia, lub do wcześniej-

szego zaopatrzenia albo też do wcześniejszej śmierci dziecka.

(2) Dodatki na wychowanie gasną dalej w wypadkach, wymienionych w § 56.; istniejące niezaopatrzone dzieci należy jednak obdzielić pensyą sierocą stosownie do postanowień § 59.

§ 59.

Pensya sieroca.

(1) Pozostałe po oficyantach kancelaryjnych płci męskiej sieroty, pozbawione rodziców albo te, które za takie uważać należy, jeżeli zostały urodzone w małżeństwie lub też przez następne małżeństwo legitymowane, jeszcze nie osiągnęły normalnego wieku (§ 60.) i nie są zaopatrzone, mają prawo do pensyi sierocej w łącznej kwocie połowy tej pensyi wdowiej, którą pobierała ich matka lub macocha, albo która należałaby się tejże wedle postanowień §§ 54. i 55.

(2) Gdyby suma normalnych dodatków na wychowanie, któraby wedle § 57. należała się matce, przekraczała kwotę pensyi sierocej, natenczas należy nadwyżkę asygnować jako dodatek do pensyi sierocej wedle głów i to tak, że po ukończeniu prawa poboru przez jedno dziecko ma odpaść kwota przypadającego na to dziecko dodatku na wychowanie a to tak długo, aż pozostanie tylko jeszcze pensya sieroca w pełnej kwocie.

(3) Pensya sieroca wraz z dodatkami nie może w żadnym wypadku przekraczać wysokości pensyi wdowiej (§ 55.).

§ 60.

Początek i czas trwania pensyi sierocej.

(1) Pobór pensyi sierocej rozpoczyna się od dnia pierwszego tego miesiąca, który następuje po wstrzymaniu pensyi wdowiej matki lub macochy, względnie jeśli niema wdowy uprawnionej, od dnia pierwszego tego miesiąca, który następuje po dniu śmierci ojca, i trwa aż do ukończenia 24. roku życia albo do wcześniejszego zaopatrzenia lub wreszcie do wcześniejszej śmierci sieroty.

(2) Postanowienia § 53. o odebraniu poborów spoczynkowych mają także być stosowane do pensyi sierocej ze zmianami, wynikającemi z natury tych poborów zaopatrzenia.

§ 61.

Zbieg kilku poborów zaopatrzenia.

(1) Jeżeli pensye, obliczone wedle postanowień niniejszego rozporządzenia, przekraczają te pobory zaopatrzenia (pensye, prowizye, datki z łaski itd.), które należą się z innego tytułu z skarbu państwa lub dotowanego przezeń funduszu, wówczas należy się na rachunek ogólnego funduszu pensyjnego jedynie różnica tytułem dodatku.

(2) Jeżeli wymierzyć się mające wedle postanowień niniejszego rozporządzenia pobory zaopatrzenia niższe są od wyżej oznaczonych poborów zaopatrzenia innego rodzaju albo są im równe, nie należy ich asygnować; w takim wypadku istnieje jedynie prawo do zwrotu wkładek (§ 40.), jakoteż uiszczonych ewentualnie szczególnych wkładek (§ 41.), zaś dla wdów i sierót prawo żądania odprawy, ustanowionej wedle § 63.

(3) Oficyantkom kancelaryjnym zastrzeżone zostaje prawo żądania normalnych poborów spoczynkowych za pełnienie służby przez nie same także wówczas, jeżeli im należy się od państwa pobór zaopatrzenia, jako wdowom po ich mężach, którzy mieli prawo do zaopatrzenia.

§ 62.

Czasowe wstrzymanie poborów zaopatrzenia w razie osiągnięcia posady państwowej.

(1) Jeżeli oficyant kancelaryjny, pobierający bieżące pobory spoczynkowe, otrzyma państwową posadę, połączoną z trwałym poborem jakiegokolwiek rodzaju płacy, wówczas tymczasowo wstrzymać należy pobory zaopatrzenia na czas trwania tego stosunku.

(2) Wdowa po oficyancie kancelaryjnym pobiera jednak nadal pensyę wdowią w razie osiągnięcia takiej posady państwowej.

§ 63.

Odprawa dla wdów i sierot.

Po śmierci oficyantów kancelaryjnych, którzy nie nabyli jeszcze dla siebie prawa do poborów spoczynkowych, należy się wdowie albo sierotom, nie mającym rodziców, albo takim, które uważać należy za nie mające rodziców, o ile nie osiągnęły jeszcze 24. roku życia, jednorazowa odprawa w wysokości jednej czwartej części podstawy wymiaru emerytury (§ 46.) zmarłego, najmniej jednak w wysokości uiszczonych przez zmarłego wkładek (§ 40.).

§ 64.

Kwartał pośmiertny.

(1) Osobom, pozostałym po zmarłych w czynnej służbie lub w stanie spoczynku oficyantach kancelaryjnych, należy się — nie naruszając praw

do innych rodzajów zaopatrzenia — kwartał pośmiertny w wysokości jednej czwartej części podstawy wymiaru emerytury (§ 46.), względnie w wysokości potrójnej kwoty miesięcznej poborów spoczynkowych zmarłego na tej podstawie obliczyć się mającej.

(2) Kwartał pośmiertny należy się wdowie. Jeżeli małżonkowie nie żyli z sobą w spólności małżeńskiej — wyjąwszy, że żyli oddzielnie bądź z powodu wychowania dzieci, bądź też ze względu na zdrowie, ze względów gospodarczych lub podobnych powodów, leżących poza ich osobistymi stosunkami —, wówczas wdowie nie należy się kwartał pośmiertny.

(3) Jeżeli po oficyancie kancelaryjnym nie pozostała uprawniona wdowa, wówczas należy się kwartał pośmiertny do niepodzielnej ręki w pierwszym rzędzie ślubnemu potomstwu, nad którem zmarły sprawował pieczę, a w braku takiego, temu ślubnemu potomstwu, które z własnych funduszów poniosło koszta odpowiedniego stanowi pogrzebu albo — jeżeli o sprawienie pogrzebu postarano się w inny sposób — zmarłego w czasie jego ostatniej choroby przed śmiercią pielęgnowało.

(4) Postanowienia ustępu trzeciego zastosować należy analogicznie na rzecz ustawowych spadkobierców po nieżonatym lub owdowiałym bezdzietnym oficyancie kancelaryjnym.

(5) W wszystkich innych wypadkach można przyznać kwartał pośmiertny w całości lub w części tym osobom, które dowodnie wykazały, że z własnych funduszów poniosły koszta pogrzebu lub zmarłego w czasie jego ostatniej choroby przed śmiercią pielęgnowały.

§ 65.

Wypłata poborów zaopatrzenia.

(1) Wypłata powtarzających się poborów zaopatrzenia (§ 38. *a* do *d)* następuje w ratach miesięcznych z góry płatnych.

(2) Pod względem potwierdzenia miejsca zamieszkania, życia, stanu wdowieństwa, a u sierót potwierdzenia stanu wolnego i niezaopatrzenia zastosować należy postanowienia, istniejące wedle ogólnych przepisów pensyjnych.

§ 66.

Posiłkowa moc obowiązująca ogólnych norm pensyjnych.

O ile w poszczególnych wypadkach postanowienia tegoż rozporządzenia nie dałyby należytego punktu oparcia dla ocenienia uregulowanych niniejszem rozporządzeniem praw do zaopatrzenia, stosować należy ogólne normy pensyjne dla urzędników państwowych.

Rozdział III.

Właściwość i prawo zażalenia.

§ 67.

Właściwość.

(1) O ile tak wedle treści samego rozporządzenia, jakoteż wedle istniejących ogólnych przepisów administracyjnych, rozstrzygnięcie nie jest zastrzeżone władzy centralnej, należy wydanie zarządzeń po myśli niniejszego rozporządzenia do zakresu działania władz (urzędów, zakładów), powołanych wedle § 6., ustęp 2., do mianowania oficyantów kancelaryjnych, przyczem jednakowoż w wszystkich kwestyach, będących w związku z sprawami zaopatrzenia, należy przed rozstrzygnięciem porozumieć się z zarządem skarbowym.

(2) Jeżeli oficyant kancelaryjny zamianowany został przez wyższy sąd krajowy, należy wydanie wymienionych zarządzeń do zakresu działania prezydyum wyższego sądu krajowego.

§ 68.

Prawo zażalenia.

Oficyant kancelaryjny, który czuje się dotkniętym zarządzeniem, wydanem przeciw niemu na podstawie niniejszego rozporządzenia — pominąwszy prawo zażalenia wedle § 26., ustęp 7. i 8. — może odwołać się do rozstrzygnięcia wyższej instancyi zapomocą pisemnego i w drodze służbowej wnieść się mającego zażalenia, a to w przeciągu 14 dni, licząc od dnia, następującego po dniu zawiadomienia go o wydanem zarządzeniu. To zażalenie nie ma mocy wstrzymującej.

Rozdział IV.

Zniesienie Zakładu zaopatrzenia i postanowienia przejściowe.

§ 69.

Zniesienie Zakładu zaopatrzenia.

(1) Z dniem 1. lutego 1914 znosi się Zakład zaopatrzenia oficyantów kancelaryjnych.

(2) Z tym dniem gaśnie też działalność członków wydziału administracyjnego.

(3) Istniejący z dniem zniesienia majątek Zakładu zaopatrzenia łącznie z wynikającemi ze stosunku uczestnictwa zaległemi wierzytelnościami do dotychczasowych uczestników, przechodzi z dniem 1. lutego 1914 na własność państwa i należy oddać go do kasy państwa po ostatecznem zbadaniu

i ustaleniu wysokości tego majątku jakoteż zaległych wierzytelności i zobowiązań.

(4) Wkładki uiszczać się mające na cele zaopatrzenia (§§ 40. i 41.) należy od dnia 1. lutego 1914 odbierać na rachunek ogólnego funduszu pensyjnego.

(5) Do dnia rozwiązania wedle statutu już przypadłe emerytury, jakoteż inne na podstawie statutu już urosłe świadczenia Zakładu zaopatrzenia wobec dotychczasowych uczestników przyjmuje się na rachunek państwa.

(6) Udzielone do powyższego dnia zezwolenia na dopłaty (§ 18. statutu) i należycie zdeklarowane zastrzeżenia pretensyi do Zakładu zaopatrzenia (§§ 15. i 19. statutu) pozostają w mocy. Wynikające stąd uprawnione żądania zaspokojone zostaną przez państwo.

(7) Wszystkie te świadczenia należy od dnia 1. lutego 1914 wypłacać na rachunek ogólnych emerytur.

§ 70.

Postanowienia przejściowe.

A. Oficyanci kancelaryjni w państwowych władzach, urzędach i zakładach.

(1) Postanowienia rozdziału II. niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do będących już w stanie spoczynku oficyantów kancelaryjnych, oraz do wdów i sierot po oficyantach kancelaryjnych, które już mają pobory zaopatrzenia.

(2) Do traktowania pod względem zaopatrzenia zajętych w czasie rozpoczęcia się mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia przy władzach państwowych (urzędach i zakładach) oficyantów kancelaryjnych i członków ich rodzin, stosować należy postanowienia niniejszego rozporządzenia z uwzględnieniem szczególnych zarządzeń, wydanych w następujących punktach:

I. Jeżeli na podstawie dawniejszych przepisów wypadnie wyższa podstawa wymiaru emerytury od wymiaru, ustanowionego w § 47. niniejszego rozporządzenia, wówczas zastosować należy tę kwotę. w wypadkach zaś, wymienionych w § 46., poprzednio istniejącą zniżoną podstawę wymiaru emerytury (pobory spoczynkowe).

II. (1) Po oficyancie kancelaryjnym, przy wejściu w życie niniejszego rozporządzenia już zatrudnionym i w czynnej służbie zmarłym, należy jak dotychczas wymierzyć kwartał pośmiertny w wysokości czwartej części pobieranych na ostatku rocznych poborów w czynnej służbie.

(2) Tej samej reguły trzymać się należy przy wymiarze najwyższego odszkodowania po oficyantce kancelaryjnej w czasie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia już zatrudnionej i w czynnej służbie zmarłej.

III. (1) Każdemu w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia przy państwowej władzy (urzędzie, zakładzie) zatrudnionemu oficyantowi kancelaryjnemu wolno żądać, aby pod względem poborów spoczynkowych i poborów zaopatrzenia dla siebie, jakoteż dla członków swej rodziny, jakoteż pod względem nabytych wedle statutu Zakładu zaopatrzenia praw, także po dniu 31. stycznia 1914 traktowany był wedle postanowień tego statutu.

(2) Dla takich oficyantów kancelaryjnych pozostają więc nadal w mocy zobowiązania statutowe, w szczególności obowiązek do uiszczania wkładek i dopłat w dotychczas obowiązującym wymiarze.

(3) Odnośną deklaracyę złożyć należy na piśmie u przełożonej władzy najdalej do dnia 30. kwietnia 1914.

(4) Ci oficyanci kancelaryjni, którzy przez taką w należytym czasie złożoną deklaracyę zastrzegli sobie traktowanie wedle pomienionego wyżej statutu, mogą to zastrzeżenie każdego czasu odwołać i poddać się dodatkowo postanowieniom II. rozdziału niniejszego rozporządzenia.

(5) Takie odwołanie ważnem jednak jest tylko na przyszłość, a to u oficyantek kancelaryjnych bez prawa do zwrotu ewentualnie uiszczonych w czasie po dniu 31. stycznia 1914 wyższych kwot dopłaty (§ 18. statutu) za policzenie czasu służby w charakterze pomocnicy kancelaryjnej.

B. Prawa do zaopatrzenia funkcyonaryuszy funduszów publicznych, dopuszczonych do uczestnictwa w Zakładzie zaopatrzenia oficyantów kancelaryjnych.

(1) Funkcyonaryuszom funduszów publicznych, dopuszczonym przy wejściu w życie niniejszego rozporządzenia w myśl § 2., ustęp 2., statutu Zakładu zaopatrzenia do uczestnictwa w tym Zakładzie zaopatrzenia, przyznaje się państwowe pobory zaopatrzenia w rozciągłości i w wysokości, określonej tym statutem, jednak pod warunkiem, że przypadające obecnie wkładki uiszczać będą na rzecz państwa.

(2) Pod względem policzalności czasu służby, wymiaru wkładek, płaconych przez tych funkcyonaryuszy, warunków osiągnięcia prawa do zaopatrzenia, rodzaju i wysokości poborów zaopatrzenia, jakoteż zasad zgaśnięcia tych praw stosować należy co do tych funkcyonaryuszy wyłącznie postanowienia dotychczasowego statutu Zakładu zaopatrzenia.

(3) Wkładki, uiszczane dotychczas przez fundusze publiczne do Zakładu zaopatrzenia, należy odtąd uiszczać na rzecz państwa (ogólny fundusz pensyjny).

Dział drugi.

(Pomocnicy kancelaryjni).

§ 71.

Osoby, do których odnoszą się postanowienia tego działu.

Następujące postanowienia dla pomocników kancelaryjnych tyczą się wszystkich sił pomocniczych, nie ustanowionych stale w rachunkowej jakoteż kancelaryjnej i manipulacyjnej służbie państwowych władz, urzędów lub zakładów oraz używanych do załatwiania innych czynności, jak robót służebnych i zatrudnionych conajmniej przez cały czas normalnych godzin urzędowych, o ile nie należą do kategoryi oficyantów kancelaryjnych albo wyraźnem zarządzeniem właściwej władzy centralnej są wyłączone od zastosowania do nich niniejszego rozporządzenia.

§ 72.

Podstawa stosunku służbowego.

Stosunek służbowy pomocników kancelaryjnych opiera się na kontrakcie służbowym, zawartym ustnie lub pisemnie między naczelnikiem urzędu, względnie oddziału z jednej a funkcyonaryuszem z drugiej strony.

§ 73.

Ogólne wymogi przyjęcia i powody wykluczenia.

(1) Do przyjęcia na pomocnika kancelaryjnego wymagany jest ukończony 17. rok życia. Zresztą baczyć także należy przy przyjmowaniu pomocników kancelaryjnych na zawarte w § 2., l. 1., 2., 4., 5., 6. i 8., dalej w § 3., ustęp 1. do 3., niniejszego rozporządzenia przepisy o ogólnych wymogach i powodach wykluczających.

(2) Do przyzwolenia na wyjątki stosuje się § 4.

(3) Przy przyjmowaniu pomocnic kancelaryjnych należy przy jednakowych zresztą warunkach uwzględniać szczególnie wdowy i córki cywilnych funkcyonaryuszy państwowych i osób wojskowych.

§ 74.

Obowiązki służbowe.

(1) Pomocnicy kancelaryjni obowiązani są wykonywać poruczone im prace i czynności pilnie i sumiennie wedle swej najlepszej wiedzy, przełożonym winni okazywać szacunek, ich poleceniom być posłuszni, zachowywać się przyzwoicie i honorowo tak w służbie jak też poza służbą i dochowywać ściśle tajemnicy urzędowej.

(2) Pomocnicy kancelaryjni mają przy przyjęciu przez podanie ręki przyrzec wierne i sumienne wypełnianie swoich obowiązków służbowych.

(3) Do sądowych pomocników kancelaryjnych odnosi się postanowienie § 51. ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 217.

§ 75.

Zapłata dzienna.

(1) Pomocnicy kancelaryjni otrzymują zapłatę dzienną, płatną miesięcznie z dołu, a to:

W Wiedniu	W miejscowościach			
	I.	II.	III.	IV.
	klasy dodatków aktywalnych			
3 K 80 h	3 K 40 h	3 K 20 h	2 K 85 h	2 K 65 h

(2) Niedopuszczalnem jest umawianie się o niższe wynagrodzenie z zajętym całkowicie pomocnikiem kancelaryjnym.

(3) Zapłata dzienna wyższa jak wyżej ustanowiona może być przyznana w miarę istnienia rozporządzalnych funduszów. Do przyznania tego potrzeba jednakowoż zezwolenia tego organu, który w dotyczącym okręgu służbowym uprawniony jest do mianowania oficyantów kancelaryjnych (§ 6.); jeżeli oficyantów kancelaryjnych mianuje wyższy sąd krajowy, natenczas potrzeba przyzwolenia prezydenta wyższego sądu krajowego.

(4) Do wyjątkowego przyznania zapłaty dziennej, przewyższającej normalne pobory oficyantów kancelaryjnych, zasięgnąć należy decyzyi właściwej władzy centralnej.

§ 76.

Czas, za który należy się zapłata dzienna.

(1) Zapłata dzienna należy się pomocnikom kancelaryjnym z reguły tylko za te dnie, w których

rzeczywiście służbę pełnili, tudzież za dnie spoczynku, przypadające w czasie ich zatrudnienia służbowego.

(2) W czasie urlopu otrzymują pomocnicy kancelaryjni pełne pobory, o ile udzielenie urlopu nie zostało uczynione zawisłem od całkowitego lub częściowego zrzeczenia się tychże.

(3) Na wypadek nieobecności w służbie, spowodowanej chorobą, nieszczęśliwym wypadkiem albo sanitarno-policyjnymi przepisami, będzie zapłata dzienna w pełnej wysokości wypłacana podczas pierwszych trzech miesięcy, zaś w następnych dwóch miesiącach w kwocie, zniżonej o 25 procent, a z upływem piątego miesiąca zostanie zapłata dzienna wstrzymana. To dobrodziejstwo nie tyczy się tych pomocniczo używanych pomocników kancelaryjnych, którzy przyjęci zostali tylko dla przejściowej potrzeby i nie służą jeszcze przez jeden miesiąc.

(4) Podczas prezencyjnej służby wojskowej (wykształcenia wojskowego) na przeciąg czasu dziesięciu tygodni, jakoteż podczas peryodycznych ćwiczeń otrzymują pomocnicy kancelaryjni, którzy w wykonaniu ciążącego na nich ustawowego obowiązku utrzymują inną osobę, zapłatę dzienną zniżoną o 25 procent.

(5) W uwzględnienia godnych warunkach może to dobrodziejstwo być przyznane także pomocnikom kancelaryjnym, nie mającym takiego obowiązku.

(6) Władza centralna może w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, traktowanie wspomniane w czwartym ustępie przyznać na czas najwyżej trzech miesięcy także przy powołaniu rezerwistów i zapasowych rezerwistów do wyjątkowej czynnej służby w czasie pokoju a także w wypadku mobilizacyi (podwyższenia do stanu wojennego) lub powołania pospolitego ruszenia, jednak tylko o ile powołani należą do stanu żołnierzy i odbyli już ustawową prezencyjną służbę wojskową rok lub dłużej trwającą, albo pociągnięci byli do wykształcenia wojskowego jako rezerwiści zapasowi.

(7) Jeżeli członkowie rodziny pomocnika kancelaryjnego pobierają zasiłek na utrzymanie w myśl ustawy z dnia 21. lipca 1908, Dz. u. p. Nr. 141, albo w myśl ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 237, można traktować pomocnika kancelaryjnego w sposób uprzywilejowany po myśli ustępu czwartego względnie szóstego i to na przeciąg czasu najwyżej trzech miesięcy tylko wówczas, jeżeli ukrócona zapłata dzienna wyższa jest od zasiłku na utrzymanie.

(8) W tym wypadku wynosi wymiar poborów pomocnika kancelaryjnego różnicę między ukróconą zapłatą dzienną a zasiłkiem na utrzymanie członków jego rodziny.

(9) W wszystkich innych wypadkach nieobecności w służbie zatrzymana będzie zapłata dzienna, przypadająca na dotyczący okres czasu.

(10) Do powołania pomocników kancelaryjnych do czynnej służby wojskowej na nieograniczony czas odnoszą się zresztą postanowienia rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 3. czerwca 1913, Dz. u. p. Nr. 106.

§ 77.

Należytości za podróże.

Do wynagrodzenia kosztów podróży i kosztów jazdy, do ryczałtu na przeniesienie, jakoteż do podróży służbowych w ogóle odnoszą się postanowienia, wydane dla oficyantów kancelaryjnych (§§ 19. do 22.).

§ 78.

Ukończenie stosunku służbowego.

Stosunek służbowy ustaje:

1. przez wypowiedzenie (§ 79.);

2. przez wydalenie (§ 80.);

3. przez upływ czasu, na który zawarty został;

4. przez śmierć;

5. u pomocnic kancelaryjnych ponadto z powodu odpadnięcia warunku co do stanu wolnego lub wdowieństwa albo bezdzietności, o ile nie uzyskano przedtem w należytym czasie uwzględnienia (§ 73.).

§ 79.

Wypowiedzenie.

(1) O ile przy przyjęciu nie było innej umowy, przysługuje pracodawcy odnośnie do takich pomocników kancelaryjnych, którzy nie są jeszcze zatrudnieni przez jeden rok, czternastodniowy, jeżeli czas służby pomocników kancelaryjnych wynosi od jednego roku do dziesięciu lat, czterotygodniowy, a jeżeli czas tej służby wynosi ponad dziesięć lat, sześciotygodniowy termin wypowiedzenia.

(2) Dla wypowiadającego pomocnika kancelaryjnego wynosi termin wypowiedzenia 14 dni.

§ 80.

Wydalenie.

(1) Pomocników kancelaryjnych, których uznano winnymi zbrodni, albo z powodu innego przekroczenia ustaw skazano sądownie na przynajmniej sześciomiesięczną karę na wolności, traktować należy jako wydalonych z dniem urośnięcia wyroku w moc prawną. Ponadto nastąpić może wydalenie bez poprzedniego wypowiedzenia, jeżeli

pomocnik kancelaryjny dopuścił się ciężkiego naruszenia swoich obowiązków służbowych lub takiego czynu, wskutek którego nie zasługuje już na zaufanie lub jego dalsze pozostawienie w służbie nie da się pogodzić z interesem służby albo z powagą urzędu.

(2) Pomocnikowi kancelaryjnemu, który wydaleniem czuje się dotkniętym, przysługuje w ciągu ośmiu dni, licząc od dnia, następującego po dniu wydalenia, prawo odwołania się do rozstrzygnięcia wyższej instancyi zapomocą pisemnego podania.

(3) Jeżeli wydalenie uznane zostanie jako nieusprawiedliwione, jednakowoż rozwiązanie stosunku służbowego zostanie zatwierdzone, wówczas należy pomocnikowi kancelaryjnemu wyasygnować dodatkowo zapłatę dzienną za tyle dni, ile wynosi termin wypowiedzenia.

Stürgkh włr. **Georgi** włr.
Hochenburger włr. **Heinold** włr.
Forster włr. **Hussarek** włr.
Trnka włr. **Schuster** włr.
Zenker włr. **Engel** włr.
Morawski włr.

Formularz ślubowania

dla

oficyantów kancelaryjnych.

„Przyrzekam wypełniać sumiennie obowiązki służbowe, jakie wkłada na mnie stanowisko służbowe oficyanta kancelaryjnego, dbać przytem zawsze o dobro służby, ustawom, rozporządzeniom, instrukcyom jakoteż poleceniom moich przełożonych chętnie być posłusznym, dochowywać wiernie tajemnicy urzędowej i poddać się bez oporu pod każdym względem postanowieniom rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 21., a w szczególności także postanowieniom §§ 23. do 30. tegoż rozporządzenia.“

Data: Podpis:

22.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 25. stycznia 1914,

którem, zmieniając artykuł II. rozporządzenia z dnia 23. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 88., i artykuł II., § 1., punkt 1., rozporządzenia z dnia 27. września 1911, Dz. u. p. Nr. 193, ustanawia się nowe szematy zapłaty dziennej (zarobku dziennego) sług pomocniczych, zatrudnionych przy władzach, urzędach i zakładach państwowych, względnie szematy kwot normalnych, mających być podstawą poborów zaopatrzenia sług pomocniczych.

§ 1.

Znosi się szematy zapłaty dziennej (zarobku dziennego) dla całkowicie zatrudnionych sług pomocniczych przy władzach, urzędach i zakładach państwowych, zawarte w artykule II. rozporządzenia z dnia 23. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 88, i zastępuje się je następującymi szematami:

I.

Dla sług pomocniczych, zatrudnionych przy władzach, urzędach i zakładach państwowych z wyjątkiem c. k. Zakładu poczt i telegrafów:

Gdy służą	w Wiedniu	w miejscowościach			
		I.	II.	III.	IV.
		klasy dodatków aktywalnych			
	k o r o n				
do 4 lat	3·20	3·—	2·80	2·60	2·60
ponad 4 lata do 8 lat	3·50	3·30	3·10	2·90	2·90
ponad 8 lat do 12 lat	3·80	3·60	3·40	3·20	3·20
ponad 12 lat do 16 lat . . .	4·—	3·80	3·60	3·40	3·40
ponad 16 lat do 20 lat . . .	4·20	4·—	3·80	3·60	3·60
ponad 20 lat	4·40	4·20	4·—	3·80	3·80

II.

Dla stałych sług pomocniczych c. k. Zakładu poczt i telegrafów:

Gdy służą	w Wiedniu	w miejscowościach			
		I.	II.	III.	IV.
		klasy dodatków aktywalnych			
	k o r o n				
krócej niż 1 rok	3.—	2·80	2·60	2·50	2·40
ponad 1 rok do 3 lat	3·20	3·—	2·80	2·70	2·60
ponad 3 lata do 5 lat	3·40	3·20	3·—	2·90	2·80
ponad 5 lat	3·60	3·40	3·20	3·10	3·—

III.

Dla przyjętych czasowo sług pomocniczych c. k. Zakładu poczt i telegrafów:

Gdy służą	w Wiedniu	w miejscowościach			
		I.	II.	III.	IV.
		klasy dodatków aktywalnych			
	k o r o n				
krócej niż 1 rok	2·80	2·60	2·40	2·30	2·30
ponad 1 rok do 3 lat	3·—	2·80	2·60	2·50	2·50
ponad 3 lata do 5 lat	3·20	3·—	2·80	2·70	2·70
ponad 5 lat	3·40	3·20	3·—	2·90	2·90

§ 2.

Szemat kwot normalnych, mających być podstawą poborów zaopatrzenia sług pomocniczych, zawarty w artykule II., § 1., punkt 1., rozporządzenia z dnia 27. września 1911, Dz. u. p. Nr. 193., znosi się i zastępuje się następującym szematem:

Gdy zapłata dzienna wynosi					Kwota normalna
w Wiedniu	w miejscowościach				
	I.	II.	III.	IV.	
	klasy dodatków aktywalnych				
k o r o n					
3.80	3·60	3·40	3·20	3·20	950 K
4·—	3·80	3·60	3·40	3·40	1.000 K
4·20	4·—	3·80	3·60	3·60	1.050 K
4·40	4·20	4·—	3·80	3·80	1.100 K

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. lutego 1914.

Stürgkh włr. **Georgi** włr.
Hochenburger włr. **Heinold** włr.
Forster włr. **Hussarek** włr.
Trnka włr. **Schuster** włr.
Zenker włr. **Engel** włr.
Morawski włr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,

także w roku 1914. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1914** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzedniem złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za	4 K	20 h	Rocznik	1871 za	4 K	— h	Rocznik	1893 za	6 K	— h
„	1850 „	10 „	50 „	„	1872 „	6 „	40 „	„	1894 „	6 „	— „
„	1851 „	2 „	60 „	„	1873 „	6 „	60 „	„	1895 „	7 „	— „
„	1852 „	5 „	20 „	„	1874 „	4 „	60 „	„	1896 „	7 „	— „
„	1853 „	6 „	30 „	„	1875 „	4 „	— „	„	1897 „	15 „	— „
„	1854 „	8 „	40 „	„	1876 „	3 „	— „	„	1898 „	6 „	— „
„	1855 „	4 „	70 „	„	1877 „	2 „	— „	„	1899 „	10 „	— „
„	1856 „	4 „	90 „	„	1878 „	4 „	60 „	„	1900 „	7 „	— „
„	1857 „	5 „	70 „	„	1879 „	4 „	60 „	„	1901 „	6 „	— „
„	1858 „	4 „	80 „	„	1880 „	4 „	40 „	„	1902 „	7 „	50 „
„	1859 „	4 „	— „	„	1881 „	4 „	40 „	„	1903 „	9 „	— „
„	1860 „	3 „	40 „	„	1882 „	6 „	— „	„	1904 „	5 „	— „
„	1861 „	3 „	— „	„	1883 „	5 „	— „	„	1905 „	6 „	— „
„	1862 „	2 „	80 „	„	1884 „	5 „	— „	„	1906 „	12 „	— „
„	1863 „	2 „	80 „	„	1885 „	3 „	60 „	„	1907 „	13 „	— „
„	1864 „	2 „	80 „	„	1886 „	4 „	60 „	„	1908 „	9 „	— „
„	1865 „	4 „	— „	„	1887 „	5 „	— „	„	1909 „	8 „	50 „
„	1866 „	4 „	40 „	„	1888 „	8 „	40 „	„	1910 „	8 „	40 „
„	1867 „	4 „	— „	„	1889 „	6 „	— „	„	1911 „	7 „	— „
„	1868 „	4 „	— „	„	1890 „	5 „	40 „	„	1912 „	12 „	50 „
„	1869 „	6 „	— „	„	1891 „	6 „	— „	„	1913 „	9 „	50 „
„	1870 „	2 „	80 „	„	1892 „	10 „	— „				

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginęły** lub doszły **w stanie wadliwym,** należy reklamować najpóźniej **w przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej **w przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko **za opłatą ceny handlowej** (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy **od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy **od roku 1870. są całkowicie uzupełnione,** przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.